

almindelige Bemærkninger, som jeg vil tillade mig at gjøre. Hvad saaledes § 22 angaaer, da har den ærede Rigsdagsmand, som idag først havde Ordet (M. Hage), i saa Henseende allerede udtalt, hvad jeg vilde yttre, og med Hensyn til dette Punkt kan jeg saaledes ganske henholde mig til ham. § 23 omtaler dem, der ere undtagne fra at være Rævnings, og blandt saadanne ere i Slutningen af Paragraphen de opførte, der have modtaget geistlig Ordination; disse Mænd ere jo allerede undtagne for den almindelige Bærnepligt, saa de maa vel derfor ogsaa være fritagne for denne Bærnepligt. Imod § 24 har jeg derimod en Anse at fremsætte; i denne Paragraph tales der om dem, som ere fritagne for at opføres paa Risterne, naar de derom indgive Begjering til vedkommende Communalbestyrelse, men naar de ikke gjøre det, komme deres Navne i Valgurnen, der senere omtales. Blandt de Mænd, der paa den Maade blive fritagne, anføres iblandt Andet tjenstgjørende Land- og Søofficerer og andre Militaire; jeg maa tilstaae, at jeg ikke kan samstemme med denne Bestemmelse i Lovudkastet. Som vi Alle vide, iedsages private Lovforslag ikke af Motiver, saaledes som de af Regjeringen forelagte Lovudkast, men jeg har dog fundet den ærede Forslagsstillers Motiv til denne Bestemmelse i et Skrift, han har udgivet 1851 og hvor han blandt Andet siger, at Grundloven i det Hele har været imod at udelukke Embedsmænd fra at udøve politiske Rettigheder; det er fuldkommen rigtigt, at Grundloven er derimod, men i sin § 78 hjemler den Dommernes Uafhængighed; hvorledes Forholdet er i England, veed jeg ikke nøie, men dersom det er saaledes, at Embedsmænd, hvilkedsomhelst, der beklæde offentlige Stillingen, kunne være Medlemmer af Rævningsretten, kan jeg idetmindste ikke betragte det som nogen Udside ved den engelske Institution, og er det ikke Tilfældet, kan jeg ikke erkjende det for rigtigt hos os at ville ind-

føre en Bestemmelse, der staaer i Modstrid med det, man stadig har havt for Øie, og hvis store Gøder jeg ingenlunde skal underkjende. Hvad nu Embedsmændenes Selvstændighed og Uafhængighed angaaer, vil jeg — jeg haaber ikke, at Nogen vil føle sig ubehagelig berørt deraf — kun sige, at der hos ethvert Menneske er en indre og en ydre Uafhængighed, og hvor stærk Modsetningen end er mellem disse 2 Arter af Uafhængighed, hvor stærk Villien end er til at føle sin Selvstændighed overfor den ydre Livsstilling, er Manden dog ikke altid Herre over denne, og jeg troer, at det selv ikke med den bedste Villie vil være ham muligt at staae uden al Berørelse med Forefatte, til hvilke han jevnlig kommer i Forhold. Hvad nu angaaer Rævningerne, da er der to, ja jeg kunde næsten fristes til at sige tre Arter af Censur, som de have at gjenneangaae. Den første, der omhandles i § 25, er allerede omtalt af den ærede Medlem, som idag først havde Ordet (M. Hage); jeg hørte jo nok, at den ærede retskyndige Medlem, (E. Rimestad), der sidst havde Ordet, ikke gav ham Medhold i den Mening, han saaledes fremsatte, men jeg tilstaaer, at jeg ikke kan skjønne, at en saadan Censur med Hensyn til Formuen er en af de Bestemmelser i Lovudkastet, som af Befolkningen vil optages med Velvillie. De Rævningelister, som forfattes af Communerne, skulle derefter indsendes til Revisorerne — ved denne Leilighed skal jeg tillade mig at bemærke, at det forekommer mig, at det havde været rigtigere, hvis § 37 var kommet til at staae foran § 36, men det er en Ubehøvelighed, som jeg ikke videre skal inhævere — Revisorerne skulle derefter reducere de almindelige Rister til en Udvalgsliste. Hvad nu først Valget af Revisorer angaaer, da maa jeg samstemme med dem, som have meent, at det ikke burde skee paa den Maade, som her er foreslaaet, nemlig at de vælges af Kongen.